

REAALI POISS

Number 7 (85) märts 2010

Tallinna Reaalkooli ajaleht

Olgugi, et kevad on käes, pole esmapilgul sellest kippu ega kõpu. Vihma hakkas küll väheke sadama, kuid ega see meie töölusti ometigi sega! 9ndikel on nüüdseks enamik katseid seljataga ning on aeg keskenduda tavapärasele koolitööle. Samas 12ndikel hakkab eluke Reaalkoolis otsakorrale saama. Seejärel tegimegi eksperimendi - saatsime 12ndik Kadri ühiskatsetele, et näha, kas gümnaasiumis juurdeõpitud teadmistega saaks ta Reaali sisse või ei. Järgmises numbris selgub, mis sellest toredest ettevõtmisest sai ning kas Kadri on õnne meie koolis tasemel füüsikat ning matemaatikat õppida.

Üritame end siiski natukene õppimisele tagasi suunata, suvi pole enam mägede taga! Kõigest 9 nädalat veel ning ongi võimalik, kasukas seljas, ranna poole nühkima hakata!

Nautige meie lehte ning järelejäänud kooliaega!

Merili

14. märtsil tähistas kogu Eesti emakeelepäeva. Eesti esimese luuletaja Kristjan Jaak Petersoni sünniaastapäeva auks korraldas ka Reaalkool „emakeelenädala“ tarbeks erinevaid üritusi.

„Elav Raamatukogu“

Tegemist on erinevate isiksustevahelise õppimisega, milles on võimalik laenutada endale isik, keda sa hakkad lugema kui raamatut - sina küsid, tema vastab. 15. märtsi lõunal toodigi see üritus Reaali, mille eestvedajaks oli Kadi Kuusik (11b), kes tegi ühtlasi Elava Raamatukogu kohta uurimistöö. „Elav Raamatukogu pakub palju huvitavat nii lugejale kui ka raamatule. Samuti on see ühiskondlikult kasulik, sest eelarvamused on meie igapäeva elu lahutamatuks osadeks. Üldiselt on selle meetod eelarvamuste muutmiseks, ümberlukkamiseks ja tõestamiseks,“ väidab ta. Üritusega jäi ta rahule: „Ma arvan, et ER õnnestus päris hästi. Lugejaid oli kuskil 60. Raamatud olid pidevalt välja laenutatud ja inimesed lahkusid rõõmsate nägudega. Nõutuim raamat oli Luuletaja-Jürgen Rooste, kuid kõige rohkem laenutati raamatut pealkirjaga Miss (Maarja- Liis Reilson, 12a).“ Lisaks olid raamatuteks ka teised andekad rea-listid, alustades meie vahetusõpilasest Brasiilias ning lõpetades sportlase-muusik-ränduriga.

Emakeelenädala alguses korraldati rea-listidele emakeelsete teadmiste võistlus, kus küsiti nii Eesti Laul 2010 võitjat, eesti keele omasõnu kui ka Eesti kuulsaimaid kirjanikke ning nende teoseid.

5.-7. klassi arvestuses väljus võitjana 7b klass (16p) ning 8.-12. klasside seas võitis 10.b (23p)

12.-13. märtsini toimus Tartus emakeeleolümpiaadi lõppvoor. 9.C klassi õpilane Märt Belkin saavutas keskmises vanuseastmes IV koha.

“Sõna ei ole süüdi, et talle on antud selline tähendus.”- Merle Jääger

Reaali väisasid kirjanik Birk Rohelend ning EPL ajakirjanik Holger Roonemaa. Nad kirjeldasid valitud klassidele oma elukutset ja vastasid mõningatele küsimustele.

Holger, Birk, sinu nipp ajakirjanikuks olemisel?// Kuidas väärtustad eesti keelt kirjakeelena?// Kuidas edendaksid eesti noorte lugemishuvi?

Holger: Ajakirjanikutöö ei kesta kunagi täpselt üheksast hommikul viieni öhtul. Kõige põhilisem on ajakirjanikuna töötades üritada hoida silmad lahti ja kõrvaldada kikkis, sest kunagi ei tea, kust võid leida hea teemaalge. Teiseks on väga tähtis mõelda “kastist väljas” - leida uusi lähenemismurki tuttavatele teemadele.// Eesti keel on minu põhiline töövahend ja ma loodan, et see nii ka jääb. Kui kõnekeeles lipsavad pahatihti sisse parasiitsõnad, inglisekeelsed laensõnad ja igasugused veidrased mugandused, siis artikleid kirjutades ma vähemalt proovin sellistest asjadest hoiduda. Ainult sellest aga ei piisa, sest kahjuks kipub meie ilus keel uppuma kantseleiti (formaalne keelekasutus)// Ma loodan, et lugemishuvi noortes säilib. Oma osa mängib siin arvatavasti lugemisaasta. Iga kuu võiks ikkagi vähemalt ühe raamatu läbi lugeda ja üks-kaks ajalehte võiks ka olla igal mõistlikul inimesel regulaarselt laual. Omal poolt saan ma teha ainult nii palju, et kirjutan noortele sobivatel teemadel.

Holger Roonemaa. EPL koduleheküljel

Birk: Tee, mis sa teed, aga tee seda nii, nagu ainult sina teed!//Ma olen suur esteet, see kehtib ka keele suhtes. Eesti keel on ilus, nüansirikas, helisev keel, sellel on omapärane harmoonia ja meloodilisus. See kõik peaks säilima ühes tõelises kirjandusteoses.//Ma arvan, et kõik inimesed loevad, kuid küsimus on selles, mida nad loevad. Ma olen täiesti kindel, et igal inimesel on mingid kindlad teemad, mis teda huvitavad. On suur õnn, kui neid teemasid käsitletakse süvitsi ja mastaapselt, nagu romaanid seda teevad, aga on väga palju valdkondi, mis ei ole kunagi klassikalisse kirjandusse jõudnud. Seega on lugemishuvi edendamise võtmeküsimus just informeerituses: kust leida seda, mis huvitab. Selles vallas on veel palju tegemata.

Birk Rohelend. Birgi erakogu

Mida eksponeerime, seda oleme

Roberth Kulbin

10.b

Reaali Poisi 1200 igakuist paberilehte, köidetud neljakaupa, omavad väljaandest väljaandesse ühte kindlat omadust – esikaant. Ka veebruaris ilmunu ei erinenud selles aspektis, kui et loomulikult pildid pole kunagi ühesugused. Eelmise Reaali Poisi prominentseim kaunistus hõlmas endas posu trükitinti, millest vaid vähemus kujutas midagi ainelist: pimeduses luusivat fotograafi ja eelkõige kontrastses valguses efektset moeloomingu demonstreerijat.

See oli SiniNööp. Juba kaks kuud tagasi laiasid sool ja kivikesed Tallinna tänavail, sest väheasustatud kohtades vohas ilus lumikate. Veel kaugemale sellest – võimas realistide koor Estonias, sõrmused, tegusad kujud koolistaadionil. Agar õpilane, leides korrelatsioone piltide, kuude ja spetsiifiliste päevade vahel märkab kindlasti seaduspärasust. Reaali Poisi esikaas on üritanud väljendada eelnevas kuus toimunu iva, kutsunud lugejat seda mõttes taaselama.

Reaalkooli üks rõhutatud põhiväärtuseid on ühtsusemõte, orienteeritus koostööle - ühiskonnas, aga kindlasti mitte teaduses, pidevalt vähemesinevale nähtusele – valides vahendiks akadeemilise lähenemise. Mõistagi ei taha Reaali Poiss konkureerida Kroonikaga. Kas ajalehe metoodika peab ühtima nendega, mida kogeme igapäevaelus? Ehk siiski otsime möödunud kuude elupositiivsust, olugi enesele olevikuks, minevikuks või alles perspektiivseks tulevikuks. Olümpiaad algab hommikul niikuinii, loometegevus seevastu alles pärastlõunal!

Et Reaali Poisi kaas on siiski pilt, tuleb arvestada mustvalge trüki limitatsioonidega. Eelmise väljaande eksemplar jaguneb kahe leeri vahel: kas tegu on hea kompositsiooniga üritusele omasest rambivalgusest või pikaajalisema viljelemise puhul masendustekitava tumeda sillutisega, mis jätab etteaste visuaalse külje lootusetult varju. Operatiivne üldsus nõustub, et eesmärk pühendab abinõud ent nentida tuleb siiski: mustad tasandid ei oma perspektiivi.

Ehk mõni sooviks, et õpetajate ütlused ulatuksid mõlemale ajalehepoolele, – lähtudes trükituks osutunud keeleväaratuste hetkepraktilisusest – kuid sisu ilma siduva vormita võiks samahästi ka raamatus pesitseda. Niivõrd, kuivõrd otsib Reaali Poiss võimalust olla kuu teadetetahvel, õnnitluspoodium ja koolielu põgus kajastus, kuid tegu on meie isikupärage eile, täna ja homme.

* Artikkel on kirjutatud lähtudes intervjuudest õpetajate ja õpilastega.

Kasukaga randa

Kert Pütsepp

11.a

Kevade tulekei ärata kohe kuidagi kevade-tunnet. Suusarada on küll väheke pehmemaks jäänud, kuid käpikud jäävad endiselt linnulaulu saatma. Kas see lumi kaob üldse kunagi? Mina nii skeptiline poleks. Eelnevatel aastatel on lund olnud naeruväärselt vähe ja ükski pendlimees ei garanteeri hangesid ka järgmiseks aastaks. Äkki tuleks hoopis rõõmus olla ja võtta talvest viimast? Hiigellumi paneb mõtisklema, kas jutt kliimasoojenemisest on ikka tõsiseltvõetav. Õpetaja Kuurme andis mulle huvitava mõtte: teatavasti töötab loodus vastu muutustele, lumi on vahest looduse vastukäik kliimasoojenemisele. Tuleb talvekülmale veel väheke vastu seista.

Paremat hommikust, mil päikesepaiste üles äratab, arvatavasti ei leidu. Nojah, kui äratuskell näitab teisipäeva hommikul pool kümme, siis võib-olla muretult päev siiski ei alga. Maganud maha väärt tundeid, ei teki ehk tahtmist koolipäeva jooksul paari õpetajat igaks juhuks näha. Palju pole enam jäänud – motivatsiooni võiks eneses veel pisutki leida, et ennast hommikul õigeks ajaks kooli vedada ja kooliasjad korras hoida. Pole mõtet kõiki töid ja arvestusi viimasele minutile lükata. Mida suvele lähemale, seda vähem tõenäoline on järeltööl rõõmust pakatavat ja entusiastlikult õpilastele oma vaba aega raiskavat õpetajat kohata. Koolivaheaeg võib kujuneda eripalgeliseks: ühele puhkus, teisele väsimust külvav peotsükkel. Gümnaasiumiõpilane võib ennast siiski inimesena tunda – nooremad rügavad vaheajal koolikatseid teha.

Mis siis ikkagi teha, kui lumest tõesti villand on? Tikutulega lund sulatama hakata on ilmselt mõttetu. Vahest oleks veelgi kelmikam, kui Jaagup Kreem juulis lund lükates laulaks, et tema jaoks pole see mingisugune ime.

Doris Mark

12.a

TENis on kõik võimalik!

Ilmselt on iga kohuse-tundlik gümnaasist oma Reaali meili kaedes sealt mingil hetkel leidnud kirja, mis reklaamib pealtnäha järjekordset noorteüritust, korralda-jaks mingi veider rühmitus nimega TEN. Õelge ausalt, kui paljud teist selle kirja läbi vaatasid ja osalemisele mõtlesid? Aga peale selle artikli lugemist? TENi tutvustavad selle liikmed Martin Meitern (12a) ja Selene Marieta Gnadenteich (11a) ning organisatsiooni president Uku Talmar (vil!123).

Mis on TEN?

Uku: Tegemist on MTÜ'ga Tegusad Eesti Noored, üle-eestilise noorteorganisatsiooniga, mille kõige suurem ülesanne on sessioonide (TENi üritused) korraldamisega suurendada Eesti noorte ühiskondlikku aktiivsust. Teise vaatenurga alt võib öelda, et TEN on hoopis lahendustele suunatud ja inimestekeskne mõttelaad, või siis, et TEN on mingi hulk inimesi, kes seda mõtteviisi levitavad.

Martin: Minu arvates on see ühiskonnateadlikkuse suurendamise asi veidi klišeelik. Ma usun, et TEN on organisatsioon, kus noor õpib organisatsiooni tööd ja saab liikmeks olemise kogemuse.

Uku: Mulle väga meeldib see, mille me kunagi

TENi arengukavva kirja panime: „TEN paneb noored mõtlema“. Kõlab väga ilusti.

Kuidas ja millal sai alguse sinu elu TEN'is?

Selene: See juhtus 2009. aasta kevadel, kui toimus Tallinna Noorteparlament. Enne seda olin TENist palju positiivset kuulnud oma malevakaaslastelt (kellest üks oli Uku). Alguses ma neid aga nii väga ei uskunud ja esimesele sessioonile, kuhu minema pidin, ma ei jõudnud, nii läks ka järgmine ja ülejäämine, kuid siis mõtlesin, et võiks ikka ära proovida ja... Siin ma nüüd siis olen.

Martin: Minul oli sama üritus esimene, mis Selenelgi. Kuid varem, 10. klassis, tekkis huvi ja küsisin Viktorilt (Nikonov, vil!123- Toim.), keda teadsin TENis käivat, TENi kohta. Ta vastas kuidagi väga ebamääraselt ja seetõttu kadus mul huvi ära. Eelmisel aastal aga mõtlesin, et võtan end kätte ja ilma, et keegi mind kutsunud oleks, otsustasin end kirja panna Tallinna Noorteparlamentidele. Eelnevalt teadsin TENist seda, et see on üle-eestiline noorteorganisatsioon...“ (naeravad).

Uku: Ma tulin ka Tallinna Noorteparlamentidega, küll 2005.a kevadel. Sõbranna kutsus ja ütles, et hullult äge on. Ma ei saanud üldse tema jutust aru, mis asi see tegelikult

on, aga ta oli nii vaimustuses, et mõtlesin: „Noh, mingem!“ Esimesest korrast alates tiriti mind organisatsiooni sisse ja veidi aja pärast sain juba ka rahvusvahelisele tasandile, Pariisi, EYP (Euroopa Noorteparlament) rahvusvahelisele sessioonile. Hiljem sain ka rühmajuhtimist proovida ning sealt ta läks.

Mida TEN sulle annab?

Martin: Selle puhkuse aasta sees, mida on vaja, kui vaheaega pole. Saab kolmeks päevaks põgeneda, ei pea olema isegi internetis ja võib telefoni kotipõhja visata ja siis teha TENi ja saada sellise emotsionaalse energialaksu, et on motivatsiooni koolis edasi õppida. Tunneli lõpus on järsku valgus. (naeravad)

Selene: TENis on nii pikad unetud ööd, et kooli omad muutuvad tühisteks.

Uku: Hästi mõnusa, turvalise keskkonna, kus saab erinevaid asju: rühmajuhtimist, ajakirjandust, ürituste korraldamist, organisatsiooni juhtimist jms proovida ning oma esimesi eduelamusi saada. Muidugi on meie üritused ka võimalikult kõrgetasemelised. Kui inimesed ja struktuur toetavad kõiki tegemisi ja katsetamisi ning ollakse motiveeritud, siis tihtipeale kukub see väga hästi välja.

Selene: Kõigepealt muidugi hästi palju uusi tegusaid

tuttavaid ja sessioonidelt väga palju nalja ja positiivset energiat, hakkamist, aga samas ka end arendada sellistelt külgedelt, kust ei oleks osanud arvatagi. Näiteks hetkel valmistun sessiooniks, kus on tegemist saamide ja komidega, väga põnev.

Uku: Tõesti, uued tutvused... TENis on inimesed justkui kõik veidi sarnase mõttelaadiga, leitakse palju endasuguseid. Praegu on juba raske meenutada, kellega ma enne suhtlesin... (naerab)

Mida annad sina TENile?

Uku: Hetkel väga palju unetunde. Kui on üritused, siis nii ehk naa on vaja kolm päeva suhteliselt uneta olla, nii palju on teha. Ütleme, et aastast nädal või paar läheb puhtalt aega ürituste alla ja kuna olen juhatuses, siis on ka muud tööd. Annan oma aega ja teen palju mõttetööd, kuidas kõike veelgi parendada. Pühendumust hästi palju, et asi ikka kuskile liiguks ja elaks.

Martin: Ma visiooni poolt ei anna kaugeltki nii palju kui Uku, kes on juhatuses, aga sessioonidesse panustan küll jah.

Selene: Ma arvan, et iga liige annab sinna päris piisavalt juurde, igaühelt tulevad omad naljad ja omad ideed.

Uku: Tõesti, TENi puhul tuleb alati ära märkida, et ta on kindlasti rohkem,

kui pelgalt osade summa. Koos töötades on toataisi inimesi võimelised rohkemaks, kui eraldi.

Vali üks väärarusaam seoses TENiga ja kummuta see!

Martin: Et TEN on mingi mõttetu koht, kus tullakse kokku ja üritatakse asjalikud olla, aga tegelikult ei tehta midagi.

Uku: Täpselt. Nii arvasid väheinformeeritud inimesed, kuid need, kes näevad päris pilti, teavad, et inimene saab sealt kaasa mõtteviisi, oskuse suurtele probleemidele läheneda ja efektiivselt lahendusi leida, mitte ainult õiguse öelda, et „jee, ma olen aktiivse organisatsiooni liige“.

Selene: Väga palju arvatakse ka seda, et TEN on vaid poliitiline organisatsioon. Tegelikult pole see aga ainult suur mõttetöö, meelelahutuspool on ikka päris-päris korralik.

Uku: TENi on seostatud erinevate erakondadega. See on täiesti vale. Me oleme kindlasti poliitilised- otsused, riik ja poliitika meid huvitab- aga meil ei ole ühtegi parteilist maailmavaadet. Me pakume diskussioonikeskkonda, kus noored saavad arutleda, mingit suunda me taga ei aja.

Mis eristab TENi teistest noorteorganisatsioonidest?

Selene: Ma arvan, et

mõttekus... (naeravad). Üks aktiivne noormees, kes alles TENi tuli, ütles, et mujal... Esiteks, midagi ei toimu. Teiseks, lähed üritusele ja oled seal ning mõtled, et see võiks juba läbi saada. TENis on veidi teistmoodi.

Uku: Tihtipeale on noorteorganisatsioonidel identiteedikriis, meil vahel ka, aga meil on väga tugev selgroog olemas. Meil on oma ürituste korraldamisel aastate pikkune kogemus, oskame seda teha pädevalt ja professionaalselt, ei katseta pidevalt ja süsteem on kindlalt välja töötatud.

Kas TEN on ainult su isiklikuks arenguks või on sellega võimalik ka suures plaanis midagi korda saata?

Martin: Minu arvates TEN ei ole otseselt koht, kus midagi ära teha, kuid ta kasvatab kodanikuks. Ta ongi see hüppelaud, kust saadakse julgus oma arvamust avaldada ja tulevikus midagi ära teha.

Uku: Me oleme suuna võtnud oma arutelu- del tekkinud ideede ellu viimisele, aga see pole praegu kõige paremini käima läinud. Kuid ehk tõesti läbi inimeste arendamise ja neile heaks kodanikuks olemise kogemuse andmise saabki kõige rohkem ühiskonda muuta.

Mis on kõige kõige parem asi TENi juures?

Uku: Võib- olla see maa- giline sünergia, mida inimeste vahel on võimalik tekitada.

Martin: Seesama, jah. Ja see, millest sa pärast sessiooni puudust hakkad tundma.

Selene: Inimesed.

Kõige halvem asi?

Martin: Oot, kuidas palun?

Uku: (Mõtleb pikalt) Ehk see, et riik on suutnud meie elu tohutult raskeks teha, ühiskond ei toeta. Ärksamad inimesed ehk tõesti saavad aru, et on tore, kui noored saavad kogemuse. Aga lugedes nt Noorte Riigikogu Postimehe artiklite kommentaare, on seal igasugu „toremaid“ asju, a'la: „Mis te noored seal ikka mängite parlamenti.“ (muigavad)

Martin: TEN pürgib ideaalsema ühiskonna poole, kus demokraatia on demokraatia ja inimesed avaldavad arvamust, mitte, et: „Ma käisin valimas!! Ärge teie, noored, teie ei tea midagi.“

Uku: Jah, et kui 18 saate, siis me järsku kuulame teie arvamust, aga enne seda on suva.

Mida te tahaksite veel lõpetuseks ütelda?

Selene: Ma tahaks öelda, et kõik, kes enne olid skeptilised, võiksid ikkagi

TENi tulla.

Uku: Tooksin välja, et TEN oli algselt EYP Eesti Komitee. Ka praegu on TENi ürituste kaudu võimalik minna Eestit EYP'i esindama, seal tegutseda. Selle nädala lõpus (20.-23. märts) tulebki EYP X Eesti Sessioon, kust valitakse järgmistele rahvusvahelistele EYP Sessioonidele saadikud.

Martin: Kui teil tuleb võimalus osaleda TENi üritusel, siis tulge julgelt vaatama, mis toimub, ja te ei kahetse!

Uku: Tihti ei kujutata ette, milline üks TENi üritus olla võib. Mina näiteks suutsin oma esimesel sessioonil poseerida topless-kalendri jaoks, olla ainult toidukilesse mäsitud neiu embuses, vahelpeal jõudsin rääkida ka teemal, et milline imidž tuleks Tallinnast välismaalastele luua ja teha ka sellest kõne Tallinna Linnavalitsusele Tallinna LV hoones, õhtul jõudsin öö otsa mängida Maffiat, nii et see kogemus oli kuidagi mitmekülgset häälestust, sind lüüakse kohe esimesel üritusel täiesti pahviks. Seinast sein: kuivõrd asjalik ja teisest küljest, kui rõõgalt vasakule naljakas üks üritus saab olla.

Selene: TENis on kõik võimalik!

Kati Pino
12a

Sel kuul võtame luubi alla meie kooli Toomased. Kõigi Toomaste nimepäev on vahetult enne jõule, 21. detsembril, ning nimi on tuletatud nimest Thomas, mis tähendab kaksikut. Küsimustele vastasid füüsikaõpetaja Toomas Reimann ja saksa keele õpetaja Toomas Toomra.

Toomas Toomra:

Kõik teavad, et 1. aprill on naljapäev. Mis on teie arvamus, kas selline päev on vajalik?

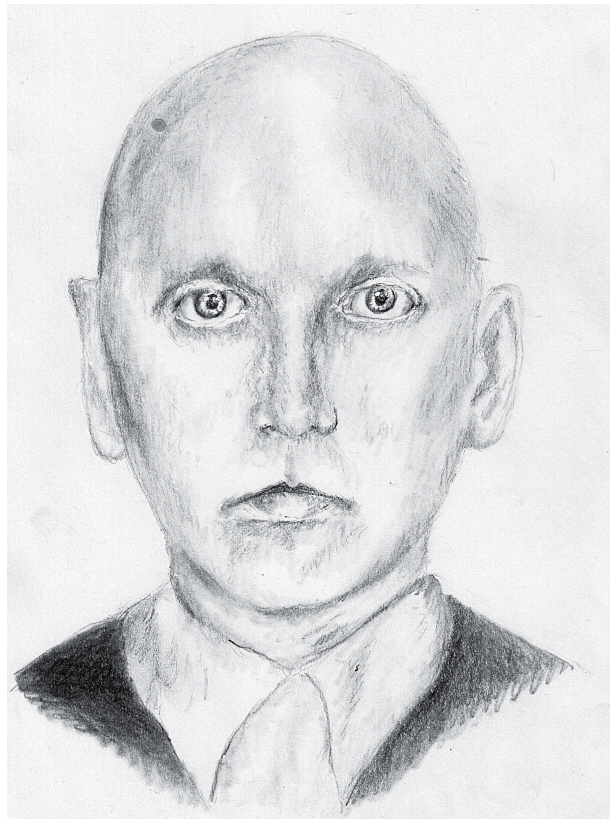
Sellist päeva on loomulikult vaja, neid võiks rohkemgi olla.

Milline on parim aprillinali, mis teile tehtud on?

Mul on elu jooksul nii palju nalja saanud, et ma ei oskagi öelda, milline neist parim on. Aja jooksul on nii palju nalja saanud, et ühte ei oskagi välja tuua.

Kas teete ka ise aprillinalju ja kui, siis milliseid?

Ma ei mäleta, milline on parim nali, mille ise teinud olen. Ma ikka püüan nalja teha, ka väljaspool esimest aprilli, igapäevaelus.

Karikatuur Toomas Toomrast. Autor Tairi Tuulik

Karikatuur Toomas Reimannist. Autor Kädi Liis Rosenberg

Toomas Reimann:

Kõik teavad, et 1. aprill on naljapäev. Mis on teie arvamus, kas selline päev on vajalik?

Ma arvan, et selline naljapäev on hea, kui inimesed teavad seda ja kõike väga tõsiselt ei võta. Öeldakse, et Eesti inimesed on üksteise vastu õelad ja sellel naljapäeval saavad inimesed end veidi välja elada naljatamise kaudu.

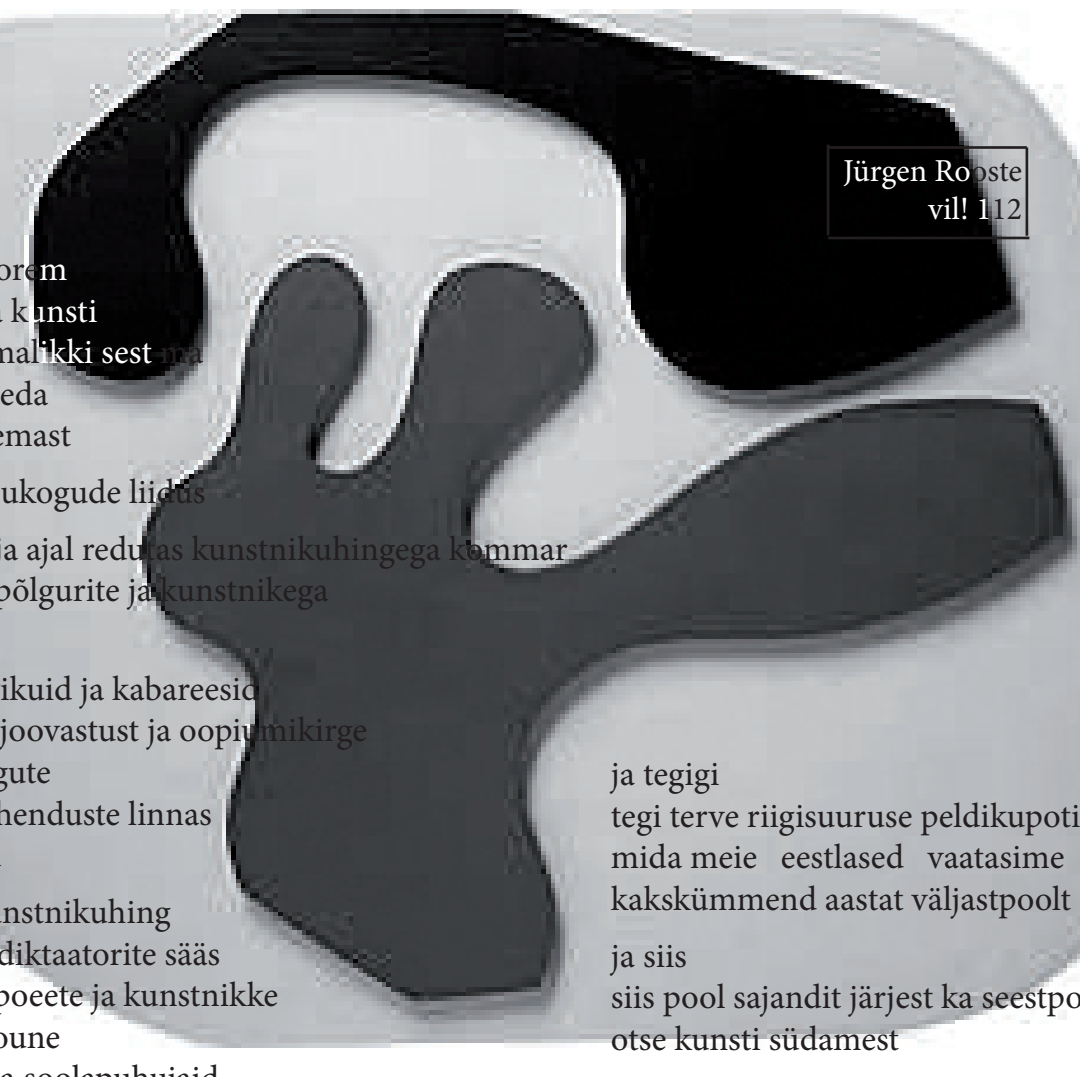
Milline on parim aprillinali, mis teile tehtud on?

Mulle ei olegi väga andekaid ja erilisi nalju tehtud, sellised klassikalised naljad, nagu „käsi on kriidine“, pigem.

Kas teete ka ise aprillinalju ja kui, siis milliseid?

Ma teen ise rohkem nalja kui neid mulle tehakse. Tunniga seoses ütlen vahel oma õpilastele, et tuleb tunnikontroll ja kõik õpilased kohe hakkavad kordama ja õppima. Õpilased seda väga naljakaks ei pea, aga väike kordamine ei tee ju paha. Naljade tegemine oleneb aastast ka, on olnud ka nalju, mida on pikemalt ette valmistatud.

DADAISTLIK RIIK

Jürgen Rooste
vil! 112

Kui ma olin noorem
ei mõistnud ma kunsti
see polnud võimalikki sest ma
kasvasin keset teda
olin ise osake temast

ma sündisin nõukogude liidus
esimese ilmasõja ajal redulas kunstnikuhingega kommar
koos teiste sõjapõlgurite ja kunstnikega
zürichis

sääl kesk kohvikuid ja kabareesid
sääl kesk veinijoovastust ja oopiümikirge
erootiliste laengute
ja elektriliste lahenduste linnas
sündis dadaism

ja lenin too kunstnikuhing
sest kas veriste diktaatorite sääs
vähe on olnud poeete ja kunstnikke
žonglööre ja kloune
selgeltnägijaid ja soolapuhujaid
sääl nägi lenin duchampi

teate ju duchamp
dadaist postmodernist ready-made-meis
rroosi selaviste

ta aetas näitusele peldikupoti
ja nimetas selle fontääniks
purskkaevuks

ja lenin vaatas
ja nägi
et see hää oli

midagi sellist
midagi nii ilusat
nii erilist ja võimsat
tahtis teha temagi

ja tegigi
tegi terve riigisuuruse peldikupoti
mida meie eestlased vaatasime
kakskümmend aastat väljastpoolt
ja siis
siis pool sajandit järjest ka seestpoolt
otse kunsti südamest

ma tean
kommunismi polnud olemas
vähemasti mitte nõukogude liidus
oli ainult dadaism

lenin ja duchamp
seotud sõpruses
ja igaviku valamukastis

too kuuendiku planeedi suurune
peldikupott
mõjus fataalselt mu kunstimeelele
siamaani ei saa ma lahti tundest
et elan nagu raamatus nagu filmis
nagu hiiglaslikus peldikupotis

ja varsti tõmbab kurja kunstniku käsi vett
sahhhhhhhdi!!!

Mis toimus 100 päeva ballil tegelikult?

Kui reede õhtul haudus enamus realiste vaheajaks suuri plaane, oli abiturientidel aga plaanis maha pidada üks traditsiooniline 100 päeva ball. Peale traditsioonilist poloneesi alguseks läkski pidu lahti..

Balli põhiosaks oli muidugi tants. Autor: Britt-Marie Pals

Kuulutati välja ka balli prints-Gustav Kotkas. (ü)

Kui poole õhtu ajal järsku muusika vaikis ning tuled kustusid, tekkis kõigis suur ootusärevus - ei olnud ju kellelegi teada, mis järgmiseks juhtub, sest isegi ajakava ütles vaid "õhtu üllatus". Seejärel astus hämarasse aulasse kolm tütarlast, käes nõori otsas ripuvad pallid, asudes peale nende süütamist tantsima. Autor Kerli-Helen Oissar.

Ei möödunud seeg
Autor: Kuldar Rosenberg

Rüütliturniir - Vaprad rüütlid pidid põiklema ehtsa rapiiri eest või lugema neile arusaamatus keeles oma kallimale luuletust. Finaalis aga, milleks osutus karaoke, jäi peale kõige vapram - Märt Šanin! Autor: Kerli-Helen Oissar

Õhtusse mahtus veel laul “Olla daam”, mille esitas 6a klassi ansambel.
Autor Kerli-Helen Oissar.

Kadi Liis Saar

 6th Form Repton School,
(11...)

Mugude „Sigatüükas“?

Kooliaasta Inglismaal ei ole kaugeltki mitte nii eksootiline, kui see võiks olla mõnes maakera kuklapoolel asuvas riigis. Siinne ilm on üsna sarnane Eesti omale – vihma ei saagi nii palju, kui ma enne tulekut arvasin, talv aga osutus oodatust soojemaks. Vaatamata sellele kuuleb kohalikke juba esimeste miinuskraadide puhul kümneid kordi päevas kaeblikult lausumas: *“It’s freezing,”* kuid jopet ega salli keegi ei kanna – kerge pintsak on lumegagi piisav. Kui mina esimeste külmakraadidega oma jope selga panin, küsiti aina, kas minu kodumaal on ilmad väga soojad.

Tegelikult aga oli see talv Inglismaale nagu ilmselt paljudele teistelegi Lääne-Euroopa (ja mitte ainult) riikidele erakordselt keeruline. Väidetavalt oli jaanuari alguses üle kogu riigi 80% koolidest suletud, abiturientid ootasid oma ülikoolide intervjuusid päevi, sest muidu laitmatult töötav rongisüsteem oli oluliselt häiritud. Minu kool oli küll nende 20% mittesuletute hulgas, kuid näiteks sise-sportialade treeningud tühistati ikkagi.

Sport

Tegelikult on sport lahutamatu osa Briti era-

kooli elust. Minu koolil on näiteks 12 tennise-, 9 jalgpalli- ja 2 suurt maahokiväljakut, lisaks veel *squash*väljakud, ujula ja võimla. Peaaegu igal nädalavahetusel peetakse mitmel spordialal koolidevahelisi sõpruskohtumisi, millest nii mõnigi on juba üle saja-aastase traditsiooniga. Lisaks toimuvad igal ajal ka kord aastas üleriigilised erakoolide vahelised meistrivõistlused. Mina kuulun koolivõistkonda tennises, sulgpallis ja

Maja all pean ma silmas *boarding house*. Neid on minu koolis kokku 10 ja igaüks on koduks ligi kuuekümmele noorele. Siin me sööme ja õpime ja üldse veedame suurema osa oma “vabast” ajast. Lõunasöögid on minu arvates eriti pidulikud üritused, kus kogu maja koos õpetajatest külalistega kokku saab ning ei selle algusest ega lõpust puudu kunagi Jumala tänamine ja tema auks seismine. Maja on üsna hubane ja n-ö.

Mis teeb ühest koolist erakooli?

Enne kooliaasta algust korraldati idaeurooplastele väike „Inglismaal ellujäämiskursus“. Kui meilt küsiti, kui paljud on näinud filmi Harry Potterist, ja valdav enamus seda oli, ütles kõneleja, et siis me teame, milline on üks Briti erakool. Ja täpselt nii see ongi!

Nüüdseks olen veel teada saanud, et kui riigikoolides ollakse kohal

Kool asub Kesk- Inglismaal ja pärineb Henry VIII järgsest ajast- hiljuti tähistati 450. aastapäeva!

squashis, “maja-tasemel” olen mänginud ka maahokit. Olgu siinkohal öeldud, et majadevahelised võistlused toimuvad põhimõtteliselt kõiges, mida ette võib kujutada – laulmisest ja viktoriinidest kuni köieveoni!

gümnaasistidel on kõigil oma toad, aga väiksemad on toas kuni neljakesi. Maja uks suletakse kell 10 õhtul ning pärast seda pole *housemistress*’i abi ja loata võimalik ei lahkuda ega tulla!

8st kella 3ni ja pärast seda on iga inimese enda otsustada, mida ta teeb, siis erakoolide kohustus on hoolitseda oma õpilaste eest 24 tundi ööpäevas. Isegi *day pupils*, kes elavad koolile väga lähedal, on meiega

kuni kella 9ni õhtul. Nii ongi peaaegu kogu minu aeg kooli poolt üritustega sisustatud. Näiteks kodutööde tegemiseks on

Iseneesest mõistetavalt käiakse koolis meie mõistes piduliku koolivormiga.

kõigil õpilastel üle kogu kooli ühine aeg – õhtul kella 7st 9ni. Lisaks on seadusega kehtestatud, et 3 korda päevas peab toimuma kohalolekukontroll (*roll call*). Veidi karm tundub ka paljude Internetilehekülgede, eriti suhtlusportaali blokeerimine ning siinkohal vabandused reaalkatele, miks minu tegemised blogis kajastamist pole saanud leida!

Vahetundide ajal ei liigu me mitte ühest klassist teise, vaid ühest õppehoonest teise, milleks vahel tuleb arvestada päris pika ja tempoka jalutuskäiguga! Erakoolide

territooriumidongisageli üsna suured, jättes teinekord täiesti väikse linna mulje. Veel on neil traditsiooniks pühapäevahommikune kirikuskäik (*Chapel*), kus me laulame ja kuulame jumalasõna. Kirikus käimisest on teiste usutunnistuste esindajad siiski vabastatud, näiteks moslemitest hindud ja pakistanlased seal meiega koos ei käi. Küll aga on kohal enda sõnul religioonitud hiinlased, kel-

lel on tekkinud küsimus, kas Kristus on Jeesuse perekonnanimi.

Iseloomulik on ka harjumatu väike õpilaste arv klassis (ligikaudu 10-15 inimest rühmas) ning *tutorial lessons*, kus arutatakse õpilase üleüldise akadeemilise arengu üle. Pole üldsegi mitte harv, kui *tutor* selleks puhuks õpilase enda juurde koju teele kutsub! Lisaks on omane mulle esialgu veidi hirmuäratav tundunud laupäevane koolikäimine, mis aga tegelikult võimaldab vaheaegasid pikemalt nautida!

Viieteistkümnelt õp- peainelt viiele

Koolisüsteemid on siin ja Eestis niivõrd erinevad, et neid pole otseselt mõtet võrrelda. Siin valib gümnaasiumis iga õpilane endale õppimiseks 3-5 ainet ja ei saa märkimata jätta, et viie valijaks on enamasti hiinlased või teised välismaalased, aga britid ise valivad vaid kolm. Iga ainet on nädalas kaheksa tundi, kusjuures kõigis neis on 2-3 erinevat õpetajat ning seega tuleb ühe kursuse raames õppida paralleelselt mitut erinevat teemat. Vaatamata õppeainete väikesele arvule (ainete valik on iseenesest väga lai, näiteks kunstihuviline võib valida õppimiseks kunsti, tekstiilitööstuse ja disaini), on siinseks plussiks kindlasti lisaks väiksematele klassidele ka sagedased laboritunnid loodusteadustes. Bioloogiast olemas lahanud näiteks ritsikaid, lamba südant ja kopse, uurinud mikroskoobis oma vererakke ja eraldanud oma DNA-d.

Üldiselt tundub mulle, et Reaalkoolis lahendatavad füüsika, keemia ja matemaatika ülesanded nõuavad enamasti veidi rohkem mõtlemist kui siinsed ülesanded, kuid see-eest on neid Inglismaal rohkem ja eneselegi

üllatuseks leian kontrolltööde ajal end peaaegu alati ajapuuduses ...

Tänu Reaalkoolist, Tallinna Inglise Kolledžist ja Tartu Ülikooli Teaduskoolist saadud heale põhjale olen ikkagi siinse programmiga kenasti hakkama saanud ja loodetavasti õnnestub kaheaastane gümnaasiumiprogramm läbida ühe aastaga. Veel soovitasid kool ja minu tutor mul kandideerida ülikooli ning nii õnnestuski mul pärast Cambridge Ülikoolis testil ja intervjuul käimist saada *conditional offer* aasta varem kui olin julgenud loota. Praeguseks ei ole ma siiski kindlat otsust teinud, kas võtan selle pakkumise vastu, sest ka Eestis ootab kool lõpetamist!

Kokkuvõttes on kohalikud oma tohutu hoolitsuse, abivalmiduse, lahkuse ja alati naeratavate nägudega ning kohati meist isegi iroonilisemate naljadega mulle selle poole aasta jooksul üsna südamelähedaseks saanud. Kui siia veel juurde lisada, et nad räägivad meile arusaadavat keelt, siis ongi mõistetav, miks ei valmista sissesulandumine Inglismaa ellu eestlastele probleeme.

Uuesti põhikooliga katseid tegema!

Kadri Käver
12a

Kaheteistkümnenda kooliaasta lõpusirgel on paratamatult esimene juba ununenud ja unustusehõlma kaasa võtnud päris suure hulga sõpru – peaaegu, et kõik aastad üheteistkümnendani välja. Kunagi gümnaasiumi alguses sai välja mõeldud ja kõnemehelelikult kirjanduse tagapingis tõestatud, et ajumaht on U-kujulise toru nägu, mida rohkem uut peale laod, seda kiiremini vana alt ära kaob - ilus teooria seletamaks praktikas täiesti seletamatuid lünki algteadmistes. Eelnevast peaks ilusa järelduse saama teha lendutõusjate usust oma teadmistesse ning sellest, mis tundega ja kuidas läheb abiturient kolme kooli katseid tegema.

Esimene tunne klassi astudes on lihtsalt vapustavalt muretu, vaadata kõiki neid närvilisi tulevasi gümnaasiste ja mõelda, et kuigi sa unustasid koju kõik oma kirjutusvahendid, ei võta keegi sult õpilaskohta ära. Õpetaja naer on loomulikult ka hindamatu.

Viis minutit enne lahendamise algust see kõik aga muutub, lapsukesed lehitsevad kiiruga füüsika valemid läbi, sa üritad meeleheitlikult meenutada, mida üheksanda klassi füüsikas üldse võeti või mida sina sel ajal tegid, kui teised midagi läbi võtsid.

Testi kätte saades satub saladuslikult kõige peal olema eesti keel, oi ei. Kolm aastat tagasi tuli 9/20, kehvimini ikka ei saa, eksju?! Hirm hajub esimeste ülesannete juures, suur kirjandituhin midagi komade ja õigekirja kohta ikka õpetab, kuid rõõm ei kesta kaua. Alguse saab hüsteeriline sisemonoloog, mis vaid osaliselt jõuab pastaka ja paberi dialoogiks.

„3. Määra lauseliikmed ja sõnaliigid, HALP! „M“... mis asi see veel on, „moodustaja“ kuulus ju matemaatikasse... ahei, see on määrsõna!” Ja segadust jätkub kauemaks. Kaootiline sisemonoloog viib läbi mitmuse osastava, („Tõmmu-tõmmut-tõmmisi, no ega üheksandikud ka peetusega ole!”), lauseliikide („Segaliitlause? BINGO LOTO! Ja masin loosib palli nr 6, otsekõnelaide!”), ja sõnaseletuse. Eesti keel on sama suur maagia ja müstika kui ta oli kolm aastat tagasi, ainult naljakam. Valikvastustes nii palju pärleid enne ei olnud: „Orgaaniliselt on nad kõrgemad kudetest, mis kõrgematel taimedel moodustuvad seemnealge lootekotis” või „Seened on taimeliigi nurisünnitised”.

Inglise keel möödub suuremate vapustusteta, proovitakse ainult ahvatleda „works hard” ja „hardly works” ära vahetama, ei saa aru, miks ainult mul on raskusi hüsteerilise naeru tagasi hoidmisega - inglise keele tekst oli alkoholi mõjust emaülas olevale lapsele, kuidagi läks gümnaasiumihirm minust siis mööda, ega teda nüüd enam loota ei ole.

Ning füüsika tuli! Ilmselt ka nägi ja võitis mu, esimesel korral sain ma nende punktidega sisse, nüüd seda lootust väga ei tunnetata. „Oi-oi, füüsikalised suurused... õnneks enamus valikuid on stiilis „kang” ja „energia jäävuse seadus”, huumor naaseb.” Sodileht on täis ebamääraseid pöördumisi kõrgemate jõudude poole ning natuke maisemate jõudude valemite meenutusi. („Soojustasakaal, seda ma oskan!” 5 minutit hiljem: „...või siis mitte” ja 10 minutit „JAH!”) Kõik peale gravitatsiooni ja vee keetmise on läinud kaasa esimese kooliaasta ja tema sõpradega, tundub.

Päästev kõikvõimas matemaatika, palvetele on vastatud. Mustandileht ei sisalda midagi peale mõne mõttekäigu ja valemite, sisemonoloog on vaikinud. See tulemus paraneb kohe kindlasti, tundub, et neid aluseid ei anna välja visata.

Klassist enne teisi, kuid üldse mitte liiga vara lahkudes voolavad vastu närvilised omavahel vastustest ja lahenduskäikudest vestlevad hordid. Mõned on küll rahulikumat ning ka näolt tuttavad... selge, omad („loodetavasti jäävad, ei, kindlasti jäävad!”) Muigega tuleb mõte, et mina igal juhul ei jää, isegi kui sisse saan!

Tulevased gümnaasistid ajasid registamas. Erakogu

5 asja, mida ma Reaalkoolis õppisin

Kati Pino

12a

Esimene: Matemaatika lõhnab... ja kuidas veel

Igaüks, kes veedab oma aega klassis numbriga 205, teab ilmeksimatult, et matemaatika lõhnab kange musta kohvi ja sigarettide järgi. Rebaste nädalal otsisime oma hoolealuste käest sellele küsimusele vastust, kuid nemad ei teadnud, kuidas matemaatika lõhnab. Ehk oli viga selles, et nad olid vähe veel Reaalis käinud või selles, et nende matemaatikatunnid on mujal. Nüüd siis teate.

Teine: Keemia kodused tööd tuleb alati ära teha

See õppetund tuli mulle päris valusalt, aga sellest hetkest alates, kui ma selle teadmise võrra rikkamaks sain, oli keemia töövihiku täitmine mulle prioriteet number üks. Ei tea, kas ka kõik need, kes keemia eksamit tegid, sellest juhendusid, aga julgen arvata, et seda nad tegid, sest keskmine tulemus 93,6 ei tule niisama. Mina eksamit ei teinud, hingake rahulikumalt.

Edu peitub töövihiku täitmises! Erakogu

Kolmas: Õppealajuhataja teab kõike

Kui teil kunagi peaks tekkima mingi koolielu puudutav küsimus, pöörduge kohe õppealajuhataja poole, ta teab vastust. Lisaks kõigile vastustele teab ta kõigi õpilaste nimesid ja nende võimalikke sugulussidemeid teistega. Ilmselt teab ta ka kõikide parimate sõprade nimesid. Kõige kiiremaid vastuseid ei anna mitte 1182, vaid Ene Saar.

Neljas: Moodle on õpilase vaenlane number 1. Samas võib ta olla ka sõber number 1.

Kõik teavad, kui jube on täita Moodle's teste ja teha töölehti ning eriti jube on kursus nimega „Uurimistöö alused“. Neil hetkedel mõtlevad kõik, et Moodle on kole ja kuri. Kuid..kui lähenemas on füüsika või prantsuse keele töö ja tunnis on olnud muud klassivälist teha ja kogu materjal paari klõpsuga arvutisse tuleb ning printerist väljub, on õpilane õnnelik, et Moodle olemas on. Saaks ainult see, mis paberil, sama kiiresti selgeks...

Viies: Erineval ajal vahetunnid on suur õnn

Kui mööda koridore oma järgmisesse tundi minnes ei pea läbi murdma suurest hordist viiendikest või veel hullem-kolmandikest, on väga hea meel, et ühed neist hetkel tunnis ja teised, veel parem, on hoopis teises majas. Teise maja kasuks räägib ka see, et ei pea põiklema mööda kullimängust või millestki koledamast ja viimase aja algklassilaste moeröögatused jäävad tundmatuks.

Milline Tallinn?

Marten Esko

12.c

Seoses järgmisel aastal saabuva kultuuripealinna tiitliga sai Vabaduse väljaku tunnelist nüüd Eksperimentaalgalerii, kus 9. märtsil avati näitus „Milline Tallinn!“. Näitusel olevad tööd on kõik Sally Stuudio õpilaste looming, kellest mitmed õpivad meie koolis, nende seas ka 12. klassi õpilane Liina-Liis Pihu. Saamaks lähemalt teada näituse telgitagustest ning kuulda autori arvamust otsustasingi intervjuuerida Liina-Liisi.

Millest sai sinu idee alguse? Mis viis sind just selle idee esitamiseni?

Kõigepealt tutvustas õpetaja meile ülesannet. Eesmärgiks oli mõelda oma igapäevasele trajektoorige Tallinnas ning leida mõni konkreetne koht, mis ei ole nii mugav kui võiks. Tuli mõelda viis, kuidas seda mõnusamaks ajaveetmiskohaks muuta. Konkreetse ideeni jõudsin seetõttu, et Sakala park asub kooli vastas ja ma kõnnin sealt pidevalt mööda ning minu arvates on see täiesti mõttetu park...see ei täida pargi funktsiooni. Seal puuduvad pingid ning muru ümber on hekk, seega on sinna ligipääs piiratud ning see muru on nii kole, et seal ei tahagi väga maas istuda. Mõtlesin, et paneks sinna pargipingid, aga et oleks huvitavam, siis puu otsa. Nimelt on maalil kujutatud pingid klaasist, sinna mahub mitmekesi istuma ning sealt avaneb linnale hoopis huvitavam vaade kui tänavalt.

Kui kaua võttis sul aega idee viimistlemine ning kas sinu idee sai valituks üksmeelselt?

Viimistlemine toimus juba töö käigus. Valida oli väga paljude heade kavandite hulgast... neid oli väga abstraktseid. Otsus tuli üllatavalt üksmeelselt.

Kuidas toimus tööde valmimine? Kas oli ka viimase hetke muudatusi?

Tööde valmimine toimus ikka kiires tempos. Igaüks andis oma panuse... ausalt. Meeldiv oli see, et vaatamata väga erinevatele isiksustele oli grupis ühtne töömeeleolu. Viimase hetke muudatusi... vist ei olnud.

Mis võiks olla sinu arvates selle näituse peameesmärk?

Ma arvan, et näidata inimestele, milline on nende ümbrus ja kodulinn, sest tihti ei märgata lihtsaid asju... Kulunud idee, ma tean, aga nii see ju on! Samas võiks ka otsida mida saaks veel teha, et see oleks kaunim, mugavam, loomingulisem, harivam jne.

Kas oli ka ideid, mis ei leidnud teostust?

Kindlasti. Kuigi meie grupis teostasid mõned oma kavandite järgi väiksemas formaadis tööd, sest häid ideid ei tahtnud raisku lasta. Aga raudselt olid kõik väärt ideed. Usun, et nendest maalidest võiksid linna arhitektid inspiratsiooni saada ning mõned ideedest ka teostada.

Kuidas jäid näitusega rahule ning kas on lähitulevikus oodata ka mõne uue projekti ilmumist?

Üllatavalt rahule jäin... Seal tunnelis näevad need tööd ikka päris vinged välja... Paljud inimesed on juba avaldanud soovi neid endale koju soetada. Tõenäoliselt tuleb heategevuslik oksjon. Uusi projekte... Kindlasti! Kuidas siis muidu?

Pargipingid puu otsas? Sally Stuudio

Vaheaeg!

Merlin Liis
Merili Luuk
11c

Kevadine koolivaheaeg-
mis selles siis nii erilist
on? On seda vaja? Arva-
must avaldasid 3.a. klassi
õpilased Rene-Aleksander,
Betty Annette, Karl Gre-
gor, Anette, Luisa Maria ja
Markus Harald.

Mida te arvate vahea- jast?

Rene-Aleksander: „Va-
heaeg on väga hea ja äge,
kuid see võiks pikem olla.”

Betty Annette: „Reisidel
on lahe käia ning muidu
võiks jah see vaheaeg
pikem olla.. Teeks nii, et 5
päeva on vaheaega ja siis
natuke käiks koolis ja siis
on jälle rohkem vaheaega
ja...”

Karl Gregor (naljaga):
„Ärge kuulake teda, ta
peksab segasti!”

Kas vaheaega on vaja?

Kõik kooris: „JAA!”

Aga koolis on ju nii tore käia..

Anette: On küll, kuid va-
hepeal tahaks puhata ka.

Luisa: „Muidu tüütab
kool ära.”

Rene: „Jah, kool tüütab
ja Oskar tüütab ja Betty
tüütab ära ja...”

Kui te üksteist nii palju koolis ära tüütate, siis te vaheajal üldse teineteist ei näe?

Betty: „Näeme küll, saame
kokku, käime kinos ja rää-

gime MSNis.”

Mida te vaheajal teete?

Anette: „Mina käin reisul,
talvevaheajal käime
Soomes suusatamas ja su-
vevaheajal käin soojal
maal.”

Luisa: „Muidu vaheajal
lähen maale, aga talvel käin
suusatamas.”

Rene: „Mul on sama-
moodi, aga käin kinos ka.
Vanaema- vanaisa juures
käin, Eestis olen rohkem.”

Betty: „Mina käin Tar-
tust väljas, kuskil 30 kilo-
meetrit. Seal saab suusa-
tada ja kelgutada..

Mida lapsed sellel vahea- jal tegema peaksid?

Rene: „Õues peab hästi
palju olema!”

Betty: „Jaa, kohe hästi
palju peab õues olema
ja siis minema kinno ja
vaatama seda „Alice ime-
demaal”, siis nad peaksid
kindlasti suusatama, sest
üle pika aja pole nii ilusat
talve olnud. Üldse peaksid
lapsed olema lõbusad ja
nautima seda, sest praegu
on kõige pikem kooliaeg
ja nüüd oleks päris mõnus
puhkus.

Rene: „Minu arust kõik
lapsed ei peaks minema
„Alice imedemaal” vaata-
ma, kinos on muid filme
ka!

Anette: „Kõik lapsed
peaksid ikkagi suusatama
palju ja õues olema!”

Luisa: „Sporti tegema ja
rõõmsad olema!”

Miks tuleb sporti teha?

Rene: „Sest kui sa kooli
tagasi tuled, siis peab tervis
ikkagi korras olema. Mitte
kõhima nii nagu Betty seda
teeb. (vahepeal Betty kõhib)
Betty kõhib maagaasi.

Kas arvutis tuleb veeta kogu vaheaeg?

Tüdrukud: EIII!!!
Poisid: JAAA!!!

Anette: Arvutis on hea
rääkida, MSNis ka, aga
kogu aeg ei tasu seal istu-
tuda.

Markus Harald: „Arvutis
istumine ei ole ajaraisk! Ar-
vutis on ägedad mängud!”

Anette: „Siiski palju la-
hedam oleks arvuti asemel
õues olla!”

Luisa: „Õues saab ju jalu-
tada...”

Rene (irooniliselt): „Kuhu
sa jalutaksid?? Raekoja
platsile ja tagasi või??”

Luisa: „Ähh, ole kuss!”

Mida need lapsed peak- sid tegema, kellel pole nii palju raha, et kuskile välismaale sõita?

Betty: „Need peaksid
Eestimaad avastama, sest
Eestis on nii palju ilusaid
kohti, kuhu paljud pole veel
jõudnud. Näiteks Otepää
on selline koht.”

Anette: „Õues ikka ole-
ma, üle pika aja pole Eestis

nii ilusat talve olnud.

Rene: „Mul on vastuväide
Betty! Kui lumi ära sulab,
siis mis Otepäale alles jääb?
Ma arvan, et tulvaveed tule-
vad sinna ja keegi ei taha
enam seal käia. Sa ei saa
seal enam suusatada, vee-
suusatad hoopiski.”

Betty: „Eii, siis peab kin-
no minema!”

Rene: „Kui liiga palju ki-
nos käid, siis muutuvad sil-
mad nii suureks nagu Är-
tuemanda pea! Rikud oma
silma ära niiviisi!”

Suurematel lastel on va- heajal katsed ja kõik õpi- vad, mida nemad peaksid tegema?

Betty: „Nad võiksid õppi-
mises väikese pausi teha ja
õue minna, või siis tegele-
da lumelauutamise ja mäe-
suusatamisega.”

Rene: „Betty, su kõne aeg
on täis! Helista sõbrale, järs-
ku ta annab sulle juurde.
Mina enam ei taha!”

Mida te vaheajal õpite, kui te üldse midagi õpite?

Rene: „Saame kokku
ja räägime maailma as-
jadest!”

Betty: „Üksteise juurde
saab ööseks ka minna!”

Rene: „Hesburgerisse
saab ka minna.”

Betty: „Iuuu, rõve!”

Luisa: „Suurtele õde-
dele ja vendadele tuleb
närvidele käia!”

Õpetajate tsitaate:

Silvia Mumma: "Mis te närvitsete? Ma ei kavatse kedagi nahka panna. Ma olen täna hommikust söönud."

Mart Kuurme: "Kui sa teed seda elektriskeemi, siis ära tee seda viltu nagu mingit Armeenias maavärina maja."

Õpilane märgib joonisele jõude: "Üks suur Mg ja 2 väikest mg."

Kuurme: "Üksinda ei saa lapsi, kahte suurt on vaja."

Tiia Luuk: "Ma ei ole selline rikutud nagu teie, kõrvaklapid peas ja muudkui tümps-tümps-tümps!"

Luuk: "Me pole praegu rularajal, eks?"

Luuk: "Kas tahad vabatahtlikult oma pea ära lüüa? Aga mine peksa ennast siis vastu seda posti."

Marika Tendermann: "Nii et kui nuga läheb sisse, siis mina lõin ta sisse - lusikaga sama lugu. Ja kui nuga ei tapa Sandrit, siis me koos mõlemad läheme tapame teda."

Tendermann: "Jobud olete või?"

Toomas Reimann: "Mõned on ikka päris opakad - pole ei välimust ega ajusid."

Reimann: "Kuule Sander, sa ei ole meil ju mingi mees, kui termomeetrit ei oska kasutada. Mine soovahetusoperatsioonile."

Piret Karu: "Tarkade klubi tagapingis ka usute, et tarkus tuleb siit-poolt?"

Martin Saar: "Ei, mulle meeldivad parempoolsed... loomaaias."

SUDOKU!

				3	8			2
3					7		5	4
			9					
		8					2	6
	4	1				9	3	
5	6					7		
					4			
2	5		8					3
8			3	6				

	4	1				9	5	
					6	2		3
		5						
		6	4	9				
		7		3		6		
				8	2	5		
						7		
6		3	2					
	1	9				3	8	

Reaali Poiss õnnitleb!

Andres Raa	8.apr
Rene Brus	20.apr
Heli Ahuna	20.apr
Heli Roos	21.apr
Margit Luts	30.apr

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 7 (85) märts 2010

peatoimetuse kõlledus toimetuse	Kuldar Rosenberg 10b, Mari Kraav 10c, Merili Luuk 11c Mari Kraav 10c Kati Pino 12a, Doris Mark 12a, Merlin Liis 11c, Roberth Kulbin 10b, Marten Esko 12c
toim. nõuandja	õp Piret Järvela
karikatuurid	Kädi Liis Rosenberg 12a, Tairi Tuulik 12a
fotograaf	Kuldar Rosenberg 10b, Britt-Marie Pals 11a, Kerli-Helen Oissar 12c
aitäh	Kadi Kuusik 11b, Jürgen Rooste (vil!112), Kadi Liis Saar 11a, Kert Pütsepp 11a, Kadri Käver 12a, Birk Rohelend, Holger Roonemaa

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8-16 lk ja on tasuta.

rp.real.edu.ee
rp@real.edu.ee